

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobců: **a) Hromadné garáže Zelený pruh, družstvo**, se sídlem Maroldova 8/1449, Praha 4, **b) M. Š.**, **c) V. B.**, **d) D. H.**, **e) J. R.**, a **f) Zelený pruh Podolí z.s.**, se sídlem Kubištova 1102/1, Praha 4, všichni zastoupeni JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Vodičkova 704/36, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Srđan Marković architektonický ateliér s. r. o.**, se sídlem Brzorádových 854/6, Praha 5, **II) Rezidence Kubištova s. r. o.**, se sídlem Vězeňská 912/6, Praha 1, zastoupená JUDr. Ing. Janem Evanem, LL.M., advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, **III) T. M.**, **IV) R. Ch.**, **V) G. Ch.**, a **VI) D. K.**, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení II) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2021, č. j. 5 A 10/2019 - 75,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení I) a III) až VI) **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Úřad městské části Praha 4 (dále jen „*stavební úřad*“) rozhodnutím ze dne 24. 3. 2017, č. j. P4/044263/17/OST/JIZA (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), rozhodl na žádost osoby zúčastněné na řízení II) jako stavebníka o umístění stavby „*Bytový dům Kubištova*“ na v prvostupňovém rozhodnutí specifikovaných pozemcích, dále o povolení výjimky

z čl. 8 odst. 2 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, a o umístění dočasné stavby zařízení staveniště. Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 11. 2018, č. j. MHMP 1504975/2018, výrokem I. zamítl jako opožděné odvolání Hlavního města Prahy zastoupeného Institutem plánování a rozvoje hl. m. Prahy a Ing. J.M., a výrokem II. prvostupňové rozhodnutí v části změnil a ve zbytku potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podali žalobci žaloby, které Městský soud v Praze (dále jen „*městský soud*“) spojil ke společnému projednání. Rozsudkem ze dne 14. 12. 2021, č. j. 5 A 10/2019 - 75, městský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[3] Městský soud shledal důvodnou žalobní námitku, dle které stavba nesplňuje požadavky na požární bezpečnost. Vycházel přitom z následujícího skutkového stavu. Požadavky na požární bezpečnost stavby obsahuje požárně bezpečnostní řešení stavby (dále jen „*PBŘ*“), k němuž Hasičský záchranný sbor hl. m. Prahy vydal souhlasné závazné stanovisko ze dne 25. 9. 2012, č. j. HSAA-12227-2/2012 (dále jen „*závazné stanovisko HZS*“). Jelikož žalobci v odvolání napadli správnost závazného stanoviska HZS, předložil žalovaný toto závazné stanovisko dle § 149 správního řádu (v rozhodném znění) k přezkumu Ministerstvu vnitra - generálnímu ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky (dále jen „*generální ředitelství HZS*“).

[4] Generální ředitelství HZS vydalo dne 18. 6. 2018 sdělení, č. j. MV-43020-6/PO-OVL-2018 (dále jen „*sdělení z června 2018*“), v němž uvedlo, že není oprávněno přezkoumat závazné stanovisko HZS, neboť již uplynula lhůta stanovená v § 4 odst. 9 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „*stavební zákon*“). Současně generální ředitelství HZS konstatovalo, že PBŘ není dostatečným podkladem pro posouzení požární bezpečnosti stavby, a to zejména co se týče vymezení požárně nebezpečného prostoru, stanovení odstupových vzdáleností a zajištění účinného zásahu z hlediska přístupové komunikace a vnějších odběrných míst.

[5] Městský soud považoval za nesprávný závěr generálního ředitelství HZS, že přezkum závazného stanoviska HZS není možný z důvodu marného uplynutí lhůty stanovené v § 4 odst. 9 stavebního zákona. Odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2020, č. j. 55 A 34/2019 - 91, č. 4142/2021 Sb. NSS (dále jen „*rozsudek ve věci Air 6 Park*“). Dle rozsudku ve věci *Air 6 Park* § 4 odst. 9 stavebního zákona nijak nedopadá na přezkoumání závazného stanoviska dotčeného orgánu při odvolání proti rozhodnutí podle stavebního zákona, jestliže proti závaznému stanovisku směřuje odvolací námitka. Přezkum závazného stanoviska v odvolacím řízení podle § 149 odst. 5 správního řádu tedy není ustanovením § 4 odst. 9 stavebního zákona jakkoli dotčen či limitován. Městský soud dále uvedl, že generální ředitelství HZS však navzdory tomuto svému nesprávnému závěru závazné stanovisko HZS věcně přezkoumalo, a *de facto* jej označilo za vadné. Sdělení z června 2018 je dle městského soudu jednoznačné a podložené náležitými úvahami, a je tedy materiálně nesouhlasným závazným stanoviskem nadřízeného dotčeného orgánu.

[6] Žalovaný pochybil, jestliže sdělení z června 2018 nevyhodnotil jako nesouhlasné závazné stanovisko, a jeho závěry nahradil svými vlastními. Shledal přitom, že PBŘ je

pokračování

dostatečným podkladem pro posouzení požární bezpečnosti stavby. Městský soud proto konstatoval, že žalovaný podstatně porušil ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a jeho rozhodnutí bez jednání zrušil [§ 76 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].

[7] Proti rozsudku městského soudu podává stavebník - osoba zúčastněná na řízení II) (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[8] Stěžovatelka namítá, že městský soud sdělení z června 2018 nesprávně považoval za nesouhlasné závazné stanovisko. Sdělení z června 2018 by mohlo být závazným stanoviskem, jen pokud by splňovalo veškeré náležitosti stanovené v § 149 odst. 2 správního řádu. Tak tomu však není, jelikož neobsahuje závaznou část ani odůvodnění (resp. od sebe tyto dvě části nijak neodděluje), jakož ani další, zákonem stanovené obsahové náležitosti. Sdělení z června 2018 tak dle stěžovatelky nemůže být (bezvadným) závazným stanoviskem a žalovaný k němu tudíž jako k závaznému stanovisku nemohl přihlížet. Stěžovatelka upozorňuje, že i generální ředitelství HZS ve svém sdělení výslovně uvedlo, že není závazným stanoviskem.

[9] Dále stěžovatelka namítá, že žalovaný připomínky uvedené ve sdělení z června 2018 vypořádal, k čemuž však městský soud nepřihlédl. Naopak bez bližšího odůvodnění konstatoval, že sdělení z června 2018 má být považováno za nesouhlasné závazné stanovisko, čímž svůj rozsudek zatížil nepřezkoumatelností.

[10] K odkazu městského soudu na rozsudek ve věci *Air 6 Park* stěžovatelka uvádí, že tento rozsudek byl vydán později, než sdělení z června 2018 a nyní přezkoumávané rozhodnutí žalovaného. Žalovaný ani generální ředitelství HZS nemohli vývoj judikatury předvídat a postupovali tak v souladu s § 4 odst. 9 stavebního zákona, jež považovali za *lex specialis* vůči obecné právní úpravě v § 149 odst. 5 správního řádu.

[11] Stěžovatelka dále tvrdí, že městský soud zatížil řízení vadou, jejímž důsledkem je nezákonnost napadeného rozsudku. Městský soud dle stěžovatelky zrušil rozhodnutí žalovaného z důvodu, který žalobci v žalobě neuplatnili. Žalobci netvrdili, že sdělení z června 2018 je nesouhlasným závazným stanoviskem ve smyslu § 149 správního řádu, ani nenamítali, že by sdělení z června 2018 mělo být nezákonné, nepřezkoumatelné či nicotné. Navzdory tomu se městský soud sdělením z června 2018 podrobně zabýval, přezkoumal jeho zákonnost a v návaznosti na to zrušil rozhodnutí žalovaného. Stěžovatelka k této kasační námitce rekapituluje závěry judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se dispoziční zásady a mezí soudního přezkumu v soudním řízení správním a konstatuje, že dle § 75 odst. 2 s. ř. s. se dispoziční zásada vztahuje i na přezkum jiných úkonů správních orgánů (tedy i závazných stanovisek), které jsou podkladem přezkoumávaného rozhodnutí. Na uplatnění dispoziční zásady dle stěžovatelky nic nemění ani to, že městský soud rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[12] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s kasační argumentací stěžovatelky. Dále uvádí, že dle závazného právního názoru městského soudu má žalovaný, pokud by bylo možné zpracovat nové PBR, zrušit prvostupňové rozhodnutí a vrátit věc stavebnímu úřadu za účelem posouzení nového PBR dotčeným orgánem. Tento závěr je

však dle žalovaného v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, kterou ve svém vyjádření cituje.

[13] Žalobci ani osoby zúčastněné na řízení I) a III) až VI) se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

[14] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je totiž povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, a to i bez námitky stěžovatelky. Vlastní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje.

[17] Dle stěžovatelky městský soud řádně neodůvodnil závěr, podle kterého je sdělení z června 2018 závazným stanoviskem ve smyslu § 149 správního řádu. Městský soud však důvody, které jej k tomuto závěru vedly, předestřel zejména v odstavcích 73 a 74 napadeného rozsudku. Konstatoval, že § 4 odst. 9 stavebního zákona se v nyní posuzovaném případě neuplatní, a generální ředitelství HZS tak bylo oprávněno závazné stanovisko HZS přezkoumat. Dále uvedl, že sdělení z června 2018 je jednoznačné a podložené náležitými úvahami, a odkázal na konkrétní části tohoto sdělení. Z napadeného rozsudku je tedy zřejmé, na základě jakých úvah městský soud dospěl k tomu, že sdělení z června 2018 lze považovat za nesouhlasné závazné stanovisko. I jinak je napadený rozsudek srozumitelný a řádně odůvodněný. Nejvyšší správní soud tudíž rozsudek městského soudu neshledal nepřezkoumatelným.

[18] Stěžovatelka dále namítá, že městský soud rozhodnutí žalovaného zrušil z důvodu, který žalobci neuplatnili v žalobě, čímž zatížil řízení před soudem jinou vadou, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Takovou vadou řízení je Nejvyšší správní soud rovněž povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, i bez námitky stěžovatelky.

[19] Správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a soudy jsou tak oprávněny (s výjimkou těžkých vad či nicotnosti správních rozhodnutí, k nimž jsou povinny přihlédnout z úřední povinnosti) správní rozhodnutí přezkoumávat v rozsahu a z důvodů vymezených v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Pokud krajský (resp. městský) soud zruší rozhodnutí žalovaného z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn, zatíží tím řízení vadou mající vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

pokračování

(srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006 - 63, nebo ze dne 17. 7. 2014, č. j. 9 Afs 55/2013 - 43; všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[20] Žalobní argumentace vztahující se k závaznému stanovisku HZS a sdělení z června 2018 je obsažena v části IV. bodu 2. žaloby podané žalobcem a) pod názvem „*Požární bezpečnost – věcně nesprávné závazné stanovisko*“ a v části IV. bodu 3. žaloby žalobců b) až f) pod názvem „*Věcně nesprávné závazné stanovisko k požární bezpečnosti*“; tyto dvě části obou žalob jsou obsahově téměř totožné. Žalobci rekapitulovali obsah sdělení z června 2018 a zdůraznili, že dle tohoto sdělení není závazné stanovisko HZS dostatečným podkladem pro posouzení požární bezpečnosti stavby, a to zejména co se týče vymezení požárně nebezpečného prostoru, včetně stanovení odstupových vzdáleností, a zajištění účinného zásahu z hlediska přístupové komunikace a vnějších odběrných míst. Dle žalobců tak nadřízený dotčený orgán „*upozorňuje na zcela zásadní obsahové nedostatky ve stanovisku, které ohrožují veřejný zájem na výstavbě požárně bezpečných staveb a v důsledku i majetek, zdraví a životy osob, které budou užívat umístěvanou stavbu, ale i stavby okolní.*“ Ke konstatování generálního ředitelství HZS, že již uplynula lhůta stanovená v § 4 odst. 9 stavebního zákona, a že tedy nemůže závazné stanovisko HZS zrušit ani změnit, žalobci tvrdili, že je toto zákonné ustanovení neústavní a „*především v rozporu s veřejným zájmem i základními zásadami právního státu, když činí naprostou většinu vydávaných závazných stanovisek nezrušitelnými z důvodu krátké lhůty.*“ Dle žalobců se tedy žalovaný měl sdělením z června 2018 „*řádně zabývat a zohlednit jej ve svém rozhodnutí, a nikoliv jej bagatelizovat a učinit si na danou problematiku vlastní úsudek.*“ Žalobce a) v žalobě dále namítal, že si žalovaný měl vyžádat nové závazné stanovisko nebo alespoň vyjádření Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy.

[21] Z výše uvedeného je zřejmé, že smyslem žalobní argumentace bylo domoci se toho, aby žalovaný závěry sdělení z června 2018 (které vyznívaly v neprospěch realizace stavby, a tedy ve prospěch žalobců) řádně zohlednil ve svém rozhodnutí. Právě v tom, že žalovaný tyto závěry nepřevzal a namísto toho je nahradil závěry svými, totiž žalobci spatřovali jeho pochybení. Žalobci brojili rovněž proti výkladu § 4 odst. 9 stavebního zákona, dle něhož generální ředitelství HZS nebylo oprávněno změnit závazné stanovisko HZS.

[22] S ohledem na uvedené byl městský soud povinen se zabývat jak výkladem § 4 odst. 9 stavebního zákona, tak obsahem a povahou sdělení z června 2018. Pouze tak se mohl vypořádat s podstatou žalobní argumentace a dospět k závěru, zda byl žalovaný povinen skutečnosti uvedené ve sdělení z června 2018 zohlednit při svém rozhodování.

[23] Přestože tedy žalobci v žalobě výslovně netvrdili, že sdělení z června 2018 je nesouhlasným závazným stanoviskem ve smyslu § 149 správního řádu, pro vypořádání podstaty jejich žalobní argumentace bylo posouzení povahy tohoto sdělení nezbytné. Úkolem správních soudů přitom je vypořádat se **s obsahem a smyslem žalobní argumentace jako celku** (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Pokud by městský soud smysl žalobní argumentace pominul a striktně lpěl jen na doslovném znění žaloby, jak požaduje stěžovatelka, postupoval by formalisticky a v rozporu s odkazovaným rozsudkem a ustálenou judikaturou kasačního soudu.

[24] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[25] Stěžovatelka dále namítá, že městský soud sdělení z června 2018 nesprávně posoudil jako nesouhlasné závazné stanovisko ve smyslu § 149 správního řádu [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[26] Dle § 149 odst. 2 správního řádu obsahuje závazné stanovisko závaznou část a odůvodnění. V závazné části dotčený orgán uvede řešení otázky, která je předmětem závazného stanoviska, ustanovení zákona, které zmocňuje k jeho vydání, a další ustanovení právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen. V odůvodnění pak uvede důvody, o které opírá obsah závazné části, podklady pro vydání závazného stanoviska a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen. Nejvyšší správní soud se k povaze závazných stanovisek vyjádřil v rozsudku ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009 - 150, č. 2381/2011 Sb. NSS, v němž konstatoval, že obsah závazného stanoviska by měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí. Tato kritéria sdělení z června 2018 splňuje, a to z důvodů vysvětlených níže.

[27] Ze sdělení z června 2018 je zřejmé řešení otázky, která byla předmětem závazného stanoviska – tedy že rozsah a obsah PBŘ není dostatečným podkladem pro posouzení požární bezpečnosti navrhované stavby (poslední odstavec na str. 6 sdělení z června 2018). Sdělení z června 2018 současně odkazuje na příslušná ustanovení právních předpisů, která zakládají pravomoc generálního ředitelství HZS k přezkumu závazného stanoviska HZS (poslední odstavec na str. 5 sdělení z června 2018) a na nichž je založen obsah závazné části (poslední odstavec na str. 3, první odstavec na str. 4 a poslední odstavec na str. 6 sdělení z června 2018). Úvahy generálního ředitelství HZS a důvody vedoucí ke změně závazného stanoviska HZS jsou přehledně uvedeny na str. 5 sdělení z června 2018, a příslušné podklady generálního ředitelství HZS rekapitulovalo na str. 3 svého sdělení. Je zřejmé, že generální ředitelství HZS závazné stanovisko HZS důkladně přezkoumalo, a že výsledek tohoto přezkumu – sdělení z června 2018 – obsahuje náležitosti dle § 149 odst. 2 správního řádu. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. již výše citovaný rozsudek č. j. 9 As 21/2009 - 150, a dále rozsudky ze dne 18. 2. 2020, č. j. 10 As 275/2018 - 102, nebo ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 As 32/2021 - 64) jej lze tedy považovat za **nesouhlasné závazné stanovisko**. Není přitom podstatné, že závazná část a odůvodnění nejsou ve sdělení z června 2018 striktně odděleny a označeny; obsah sdělení z června 2018 je srozumitelný a nepochybně z něj vyplývá, k jakému závěru generální ředitelství HZS dospělo a z jakých důvodů se tak stalo.

[28] Nejvyšší správní soud se tak ztotožňuje s městským soudem a neshledává tuto kasační námitku důvodnou.

[29] Důvodná není ani námitka, dle níž žalovaný postupoval v souladu s § 4 odst. 9 stavebního zákona. Toto zákonné ustanovení se totiž nevztahuje na případy, v nichž je závazné stanovisko v odvolacím řízení přezkoumáváno na základě odvolací námitky (srov. již výše citovaný rozsudek ve věci *Air 6 Park* nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2022, č. j. 4 As 136/2022 - 78). Městský soud tak správně konstatoval, že žalovaný postupoval v rozporu s § 4 odst. 9 stavebního zákona. Na tom nic nemění ani skutečnost, že žalovanému v době vydání jeho rozhodnutí nemohl být znám rozsudek

pokračování

ve věci *Air 6 Park*, na který městský soud ve své argumentaci odkázal. Ze zásady incidentní retrospektivity totiž plyne, že (s určitými výjimkami) působení nové judikatury se řídí touto zásadou: nová judikatura se užije i v těch řízeních, která mají základ v minulosti, ale ještě nebyla pravomocně skončena nebo (což se týká přezkumu správních rozhodnutí u správních soudů) o jejich předmětu ještě probíhá soudní řízení.

[30] Nad rámec nezbytného Nejvyšší správní soud považuje za vhodné vyslovit svůj názor ke tvrzení žalovaného předestřené ve vyjádření ke kasační stížnosti. Dle žalovaného mu městský soud v rozporu s judikaturou zdejšího soudu uložil, aby v případě, že bude možné zpracovat nové PBŘ, zrušil prvostupňové rozhodnutí a vrátil věc stavebnímu úřadu za účelem posouzení nového PBŘ dotčeným orgánem. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je zrušení rozhodnutí a vrácení věci odvolacím orgánem zpět správnímu orgánu prvního stupně krajní možností, jak řešit vady rozhodnutí prvního stupně zjištěné v odvolacím řízení. Pokud je možné rozhodnutí změnit, je odvolací orgán povinen tak v zájmu procesní ekonomie učinit, a za tímto účelem provést v odvolacím řízení potřebné důkazy a doplnit další nezbytné podklady (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018 - 34, č. 3837/2019 Sb. NSS). Současně je nezbytné, aby účastníci řízení měli možnost se s nově doloženými podklady v průběhu odvolacího řízení seznámit a reagovat na ně (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2019, č. j. 1 As 208/2018 - 30, a ze dne 29. 7. 2022, č. j. 3 As 232/2020 - 76). Vždy přitom záleží na konkrétních okolnostech daného případu (např. na množství podkladů, které je třeba doplnit, nebo rozsahu prováděného dokazování), ke kterým je nutné přihlédnout při posuzování, zda mohou být pochybení správního orgánu prvního stupně napravena v odvolacím řízení. V tomto směru je tedy třeba závazný právní názor městského soudu korigovat. Je na žalovaném, aby v dalším řízení posoudil, zda je možné pochybení stavebního úřadu napravit v odvolacím řízení, či zda je v tomto konkrétním případě vhodnější prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc mu vrátit k novému projednání. Žalovaný přitom přihlédne k závěrům výše citované judikatury zdejšího soudu, a bude dbát zejména o to, aby účastníci řízení nebyli zkráceni na svých právech.

[31] Nejvyšší správní soud dospěl z výše uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* zamítl (výrok I. tohoto rozsudku).

[32] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů jí nenáleží. Stěžovatelka (v řízení o žalobě v postavení osoby zúčastněné na řízení) se domáhala zrušení rozsudku městského soudu, kterým bylo vyhověno žalobcům a zrušeno rozhodnutí žalovaného. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že v řízení o kasační stížnosti stojí stěžovatelka na straně žalovaného, proti žalobcům. Řízení o kasační stížnosti je řízením kontradiktorním a žádný z účastníků tak logicky nemůže být „procesně indiferentní“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2010, č. j. 2 As 15/2009 - 242, č. 2020/2010 Sb. NSS). Z tohoto pohledu byl žalovaný procesně neúspěšný a právo na náhradu nákladů mu nenáleží. Právo na náhradu nákladů řízení by náleželo procesně úspěšným žalobcům, kterým však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly. Nejvyšší správní soud tak nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků (výrok II. tohoto rozsudku).

[33] Osoby zúčastněné na řízení I) a III) až VI) v tomto postavení (na rozdíl od stěžovatelky) setrvaly. Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil. Nejvyšší správní soud těmto osobám žádnou povinnost neuložil a neshledal ani žádný důvod hodný zvláštního zřetele, pro nějž by jim právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti mělo být přiznáno (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 15. června 2023

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu